

בית המשפט הצבאי לערעורים ע' 2125+2236/11

בפני כב' ההרכב: אל"ם יצחק מינא - אב"ד

אל"ם איתן הברמן - שופט

סא"ל צבי לקח - שופט

בעניין:

נאגח סלים עטיה אבו שאהין, ת"ז XXXXXXXX – המערער (באמצעות ב"כ עו"ד מירב

חורי)

נגד

התביעה הצבאית - המשיבה (באמצעות ב"כ קמ"ש ערן לוי)

ובעניין:

התביעה הצבאית - המערער (באמצעות ב"כ קמ"ש ערן לוי)

נגד

נאגח סלים עטיה אבו שאהין, ת"ז 955826060 - המשיב (באמצעות ב"כ עו"ד מירב חורי)

ערעור וערעור שכנגד על פסק דינו של ביהמ"ש הצבאי שומרון (בפני ההרכב בראשות כב' האב"ד

סא"ל דליה קאופמן וכב' השופטים סא"ל איל נון וסא"ל יאיר צדוק)

בתיק מס' 3652/07 [פורסם בנבו] מיום 22.3.11

(ערעור התביעה נדחה, ערעור ההגנה התקבל)

תאריך הישיבה: 30 בינואר 2012, ו' בשבט התשע"ב

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת הראיות \[נוסח חדש\], תשל"א-1971: סע' 10א, 54א](#)

מיני-רציו :

* נגד המערער הוגש כתב אישום, המפרט את פעילות המערער במסגרת חוליה של ארגון גדודי חללי אלאקצא. יש לדחות את ערעור ההגנה באשר להרשעת המערער בפרטי האישום הראשון, הרביעי, החמישי והעשירי. ביחס לאישומים אלה נמצאו חיזוקים מתאימים לאמרות המפלילות. יש לקבל את ערעור ההגנה באשר לפרט האישום השני (שביחס אליו לא נמצא חיזוק מתאים) ובאשר לפרט האישום התשיעי (ש"נבלע" בפרט העשירי). ערעור התביעה באשר לזיכוי המערער ביחס לפרטים השביעי והשמיני נדחה, שכן ביחס אליהם לא נמצאה תוספת ראייתית מתאימה.

* ראיות – חיזוק – אימרת עד

* ראיות – חיזוק – עדות שותף

* ראיות – חיזוק – טיבו

* ראיות – עדות – שיטה

נגד המערער הוגש בבימ"ש צבאי שומרון כתב אישום שכלל עשרה פרטי אישום, והמפרט את פעילות המערער במסגרת חוליה של ארגון גדודי חללי אלאקצא. המערער זוכה מפרט האישום השלישי לבקשת התביעה (שעניינו ניסיון לקשירת קשר לגרימת מוות בכוונה, בכך שתכנן לבצע פיגוע ביפו בשנת 2002), וזוכה גם מפרט האישום השישי (שעניינו עבירה של ידוי פצצות, בכך שבשלוש הזדמנויות השתתף הנאשם יחד עם חבריו לחוליה הצבאית ביידוי מטעני צינור לעבר כוחות צה"ל) לדעת כל השופטים. ביחס לפרטים השביעי והשמיני (שייחסו למערער עבירות של גרימת מוות בכוונה, בכך שבמהלך שנת 2005, ביחד עם אחרים, הוציאו להורג שני אנשים שנחשדו על ידם בשיתוף פעולה עם ישראל), זוכה המערער מחמת הספק בדעת רוב השופטים. המערער הורשע ביתר פרטי האישום, אשר ייחסו לנאשם עבירה של חברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, בכך שהחל משנת 2003 ועד ליום מעצרו היה חבר ופעיל בחוליה צבאית של ארגון גדודי חללי אלאקצא (אישום ראשון); עבירה של ירי לעבר אדם, בכך שבראשית שנת 2002, ביצע ירי פעמיים לעבר עמדה צבאית בהר גריזים, וכן לעבר טנק צבאי במחנה בלאטה (אישום שני); עבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה בכך שבמהלך שנת 2003 ביצעו המערער וחבריו ירי לעבר כוח צה"ל ששמר על מתפללים יהודים בקבר יוסף (אישום רביעי); עבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה בכך שבמהלך השנים 2002-2005 בכעשר הזדמנויות שונות, ביצעו הנאשם וחולייתו ירי לעבר כוחות צה"ל במחנה פליטים בלאטה (אישום חמישי); עבירה של ירי לעבר אדם, בכך שבחמש הזדמנויות שונות בשנים 2005-2006, ביצעו המערער וחולייתו ירי לעבר כלי רכב צבאיים שנעו ברחוב אלמדארס במחנה בלאטה. המערער ביצע ירי באמצעות רובה אם-16 (אישום תשיעי); ועבירה של ירי לעבר אדם, בכך שמחודש מאי 2006 ועד לחודש מרץ 2007, ביצע בתדירות של כשתי הזדמנויות בחודש, יחד עם חברי חולייתו, ירי לעבר כוחות הביטחון בעת שאלה נכנסו למחנה בלאטה (אישום עשירי). שני הצדדים לא השלימו עם הכרעת הדין. ההגנה מערערת על

הרשעתו של המערער כמו גם על גזר הדין (13 שנות מאסר בפועל), ואילו התביעה מערערת על זיכויו מהפרטים השביעי והשמיני.

ביהמ"ש הצבאי לערעורים דחה את ערעור התביעה וקיבל את ערעור ההגנה בחלקו:

לוז המחלוקת נעוץ בשתי שאלות מרכזיות: האחת, מהו אופי התוספת הראייתית הנדרשת לגבי כל אחד מפרטי האישום. השנייה, האם התמלאו הדרישות של התוספת הראייתית הנדרשת, ביחס לכל אחד מהאישומים. ודוק: למעט פרט האישום הראשון, יתר פרטי האישום בהם הורשע המערער מבוססים על הפללה אחת ויחידה, וזוהי נקודת המוצא של בימ"ש קמא. על כן, נדרש הדיון בשאלה האם לאותה הפללה בודדה ישנו חיזוק ראייתי מתאים המאפשר הרשעה באותה עבירה.

אמרת עד שהתקבלה בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות דורשת תוספת ראייתית מסוג חיזוק. אמרת עד שהיה גם שותף לעבירה ושהתקבלה בהתאם לסעיף 10א, דורשת חיזוק מוגבר. ראשית מן הראוי להתייחס לפרט האישום הראשון, לגביו אין למעשה כל קושי ראייתי. פרט זה מבוסס היטב בחומר הראיות, וההרשעה בו נובעת מהפללותיהם של מספר עדים. המדובר בארבע הפללות שונות, ממקורות שונים באותו עניין ממש השנוי במחלוקת, ועל כן האמרות של העדים מחזקות זו את זו ומצליבות זו את זו. אמרות אלה מהוות לא רק חיזוק זו לזו, אלא עומדות גם בדרישות המבחנים המחמירים של תוספת מסוג "סיוע", ועל כן הרשעת המערער בעבירה זו בדין יסודה. בנוסף, ההצלבה בין אמרות העדים בסוגיה זו של חברות במסגרת חוליה צבאית של גדודי חללי אלאקצא, מהווה חיזוק משמעותי באשר לדברים אחרים המופיעים בהן.

גם בימ"ש קמא יצא מנקודת מוצא כי החיזוק הנדרש הוא חיזוק מוגבר. דא עקא, כי החיזוק שנמצא לפרטי האישום, למעט פרט האישום הראשון, היה הסתמכות על מעין "עדות שיטה". לטעמו של בימ"ש קמא, עצם היציאה לירי לעבר כוחות צה"ל מהווה שיטה, המצדיקה ראייה של אירועי ירי שונים עליהם מדברים עדים שונים כחיזוק האחד לשני. בכך שגה, שכן לא הוכחה "שיטת פעולה". כאשר עניין לנו בעדות שיטה, על הראיות להצביע על שיטת פעולה בעלת מאפיינים זהים או לכל הפחות דומים. במציאות הקיימת באזור, לא ניתן לומר כי עצם היציאה עם אחרים לביצוע ירי לעבר כוחות צה"ל מהווה שיטת פעולה. אין במעשים המיוחסים למערער שום מאפיין ייחודי. אין מדובר בנשק מיוחד, ובשיטת פעולה טקטית מיוחדת. מהעדויות לא ניתן להסיק על קיומה של שיטה כלשהי. לפיכך, אין לנו עניין בשיטת פעולה, ואין באמרות של עד אחד על ביצוע ירי, כדי להוות חיזוק לאמרות של עד אחר, על ביצוע ירי בהזדמנות אחרת.

אין פירושו של דבר כי יש לזכות את המערער מיד מכל האישומים הללו. עדיין יש לבחון את חומר הראיות ולראות האם בצד האמרה המפלילה ישנה ראיית חיזוק אחרת. פרט האישום השני מבוסס על אמרתו של ריאד מרשוד. דא עקא, כי לאמרה זו אין כל חיזוק. לפיכך, אין מנוס מלזכות את המערער מהמיוחס לו בפרט זה. הפרטים הרביעי והחמישי מבוססים על אמרתו של בלאל זריקי. אירועי הירי הספציפיים הללו אינם נתמכים ישירות בעדויות אחרות. יחד עם זאת, הצלבה לאמרתו של בלאל זריקי בנוגע לחברות בחוליה הצבאית, יכולה לשמש חיזוק מוגבר לצורך ביצוע עבירות הירי עליהן פירט (פעילות אינהרנטית לחוליה צבאית כזו הינה ביצוע ירי לעבר כוחות צה"ל. המדובר בפעילות שהינה פועל יוצא מעצם החברות בחוליה הצבאית ונוגעת לעניין מהותי ומשמעותי במסכת העובדתית הרלוונטית). על כן, יש לאשר את הרשעת המערער באישומים הרביעי והחמישי (אם כי לא בהסתמך על התוספת הראייתית עליה התבסס בימ"ש קמא).

פרטי האישום התשיעי והעשירי מבוססים על פניו כל אחד על אמרה של עד מפליל אחר - פרט אישום תשיעי מבוסס על פניו על אמרתו של רביע אבו ליל, ואילו פרט אישום עשירי מבוסס על אמרתו של

פראס ריאן. עם זאת, עיון בתיאור הדברים ע"י השניים מלמדים כי כלל אין המדובר בשני אישומים נפרדים. הזהות בתקופה, בחברי החוליה ובמטרת הפעילות מביאים למסקנה כי המדובר בפרטי אישום החופפים זה את זה. לפיכך יש לראותם כפרט אישום אחד. לפרט זה יש למעשה הצלבה ברורה וישירה בשתי עדויות שונות – הן זו של פראס ריאן והן זו של רביע אבו ליל. אמרותיהם מהוות סיוע זו לזו. על כן הרשעת המערער בפרט האישום העשירי בדין יסודה, גם אם לא מהטעמים שפורטו בהכרעת הדין של בימ"ש קמא. לפיכך, יש לקבל את ערעור ההגנה בנוגע לפרט התשיעי, במובן זה שיש לבטלו כי המדובר בכפל אישומים.

ערעור התביעה התמקד בפרטי האישום השביעי והשמיני שעניינם רצח. אישום זה מבוסס רק על עדותו של בלאל זריקי. בימ"ש קמא קבע כי נדרש במקרה זה חיזוק מוגבר, אותו לא מצא. דא עקא, כי חיזוק מוגבר לאמרותיו של בלאל קיים, כפי שקיים לגבי פרטי האישום הרביעי והחמישי. עם זאת, אין די בתוספת ראייתית מסוג חיזוק מוגבר, אלא יש לדרוש תוספת ראייתית מסבכת, וזו אינה קיימת. עניין לנו בהצטברות של מספר נסיבות, המצדיקות נקיטת אמת מידה מחמירה מבחינה ראייתית. ראשית, עניין לנו בעדות יחידה, שכשלעצמה נדרשת לה תוספת ראייתית מוגברת בשל קבלתה הן בהתאם לס' 10א והן בהתאם לס' 54א. שנית, האירוע בו מדובר שנוי במחלוקת, ואין לו כל תימוכין חיצוניים. שלישית, אחרים המוזכרים ביחס לאותו אירוע הכחישו את המיוחס להם אף שהודו בעניינים אחרים, ולא נעשה ניסיון משמעותי מצד גורמי החקירה על מנת לבסס או להפריך את הגרסה המפלילה, למרות שמדובר בגרסה יחידה. רביעית, ספק אם עניינים נוספים המוזכרים באמרתו של בלאל זריקי מהווים חלק מאותה מסכת עובדתית, וייתכן כי אותה "הוצאה להורג" המתוארת באמרתו אינה קשורה לפעילות במסגרת אותה חוליה צבאית. הפרטים הלא רבים הקיימים באמרה בהקשר זה, ודאי אינם תורמים לצורך גיבוש מסקנה מרשיעה מעל לכל ספק סביר לחובת המערער. לפיכך, נדמה כי נדרש במקרה זה תוספת מסבכת באופיה, המתייחסת למעורבות של המערער באירועי הרצח הנטענים. תוספת כזו אינה בנמצא.

אשר לעונש. אכן, העבירות בהן הורשע המערער הינן חמורות, ומלמדות על מסכת ארוכה של פעילות חמורה נגד כוחות צה"ל וביטחון האזור. עם זאת, משההרשעה צומצמה כאמור לעיל, הרי שהפער העונשי בינו לבין רביע אבו ליל (שנדון ל-14 שנים) ראוי כי יהיה משמעותי יותר. אשר על כן איש להעמיד את עונשו של המערער על 11 שנות מאסר בפועל.

פסק דין

השופט סא"ל צבי לקח :

נגד נאג'ח אבו שאהין, המערער בע' 2125/11 והמשיב בע' 2236/11 (להלן – המערער), הוגש בבית משפט שומרון כתב אישום שכלל עשרה פרטי אישום, והמפרט את פעילותו של המערער במסגרת חוליה של ארגון גדודי חללי אלאקצא כדלקמן:

פרט האישום הראשון ייחס לנאשם עבירה של חברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, בכך שהחל משנת 2003 ועד ליום מעצרו, היה חבר ופעיל בחוליה צבאית של ארגון גדודי חללי אלאקצא.

פרט האישום השני ייחס למערער עבירה של ירי לעבר אדם, בכך שבראשית שנת 2002, ביצע ירי פעמיים לעבר עמדה צבאית בהר גריזים, וכן לעבר טנק צבאי במחנה בלאטה.

פרט האישום השלישי ייחס למערער עבירה של ניסיון לקשירת קשר לגרימת מוות בכוונה, בכך שתכנן לבצע פיגוע ביפו בשנת 2002.

פרט האישום הרביעי ייחס למערער עבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה בכך שבמהלך שנת 2003 ביצעו המערער וחבריו ירי לעבר כוח צה"ל ששמר על מתפללים יהודים בקבר יוסף.

פרט האישום החמישי ייחס למערער עבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה בכך שבמהלך השנים 2002-2005 בכעשר הזדמנויות שונות, ביצעו הנאשם וחולייתו ירי לעבר כוחות צה"ל במחנה פליטים בלאטה.

פרט האישום השישי עניינו עבירה של יידוי פצצות, בכך שבשלוש הזדמנויות השתתף הנאשם יחד עם חבריו לחוליה הצבאית, ביידוי מטעני צינור לעבר כוחות צה"ל.

פרטי האישום השביעי והשמיני ייחסו למערער עבירות של גרימת מוות בכוונה, בכך שבמהלך שנת 2005, ביחד עם אחרים, הוציאו להורג שני אנשים שנחשדו על ידם בשיתוף פעולה עם ישראל.

פרט האישום התשיעי עניינו עבירה של ירי לעבר אדם, בכך שבחמש הזדמנויות שונות בשנים 2005-2006, ביצעו המערער וחולייתו ירי לעבר כלי רכב צבאיים שנעו ברחוב אלמדארס במחנה בלאטה. המערער ביצע ירי באמצעות רובה אם-16.

פרט האישום העשירי עניינו עבירה של ירי לעבר אדם, בכך שמחודש מאי 2006 ועד לחודש מרץ 2007, ביצע בתדירות של כשתי הזדמנויות בחודש, יחד עם חברי חולייתו, ירי לעבר כוחות הביטחון בעת שאלה נכנסו למחנה בלאטה.

הכרעת הדין בערכאה הראשונה

המערער זוכה מפרט האישום השלישי לבקשת התביעה, וזוכה גם מפרט האישום השישי לדעת כל השופטים. ביחס לפרטים השביעי והשמיני, זוכה המערער מחמת הספק בדעת רוב השופטים. דעת המיעוט סברה כי יש להרשיעו. המערער הורשע ביתר פרטי האישום.

להכרעת דינו של בית משפט קמא מספר נדבכים :

בית משפט קמא מצא כי העדויות של המפלילים בבית המשפט, שהיו שותפיו לכאורה של המערער במסגרת אותה חוליה צבאית, היו לא אמינות ונועדו להגן עליו ולהמעיט מחלקו ומחלקם באותם אירועים. בית משפט קמא מצא לנכון להעדיף את אמרותיהם המשטריות על פני עדותם בבית המשפט בהתאם ל**סעיף 10א לפקודת הראיות**. כך נקבע ביחס לרביע אבו ליל, בלאל זריקי, ריאד מרשוד, יוסף סאחלי ומחמד אבו ריזק.

כמו כן, בית משפט קמא בחן אמרות של עדי תביעה שהוגשו בהסכמת ההגנה, ומצא להעניק להן משקל מלא לאחר שבחן את תוכן האמרות בהתאם לקוים המנחים שנקבעו בהלכת **זין אלדין (ע) 3404/08 זין אלדין נ' התביעה הצבאית** [פורסם בנבו].

באשר לגרסת הנאשם במסגרת פרשת ההגנה, מצא בית משפט קמא כי אין לקבל את עדותו בבית המשפט ויש לדחות את הכחשתו הגורפת בדבר מעורבות כלשהי בפעילות צבאית נגד ביטחון האזור.

לאחר ממצאי המהימנות שנקבעו כאמור לעיל, בחן בית משפט קמא כל אחת מהעבירות המיוחסות למערער, ובדק האם קיימות ראיות מספיקות לצורך הוכחתן מעל לכל ספק סביר.

באשר לפרט האישום הראשון, שעניינו חברות בארגון גדודי חללי אלאקצא, הסתמך בית משפט קמא על אמרותיהם המשטריות של בלאל זריקי ורביע אבו ליל, וקבע כי המערער היה חבר בחוליה של ארגון גדודי חללי אלאקצא, כפי שיוחס לו. תימוכין נוספים נמצאו גם באמרותיהם של אנס חשאש ומחמד אבו ריזק.

פרטי האישום השני, הרביעי והחמישי, כמו גם פרטי האישום התשיעי והעשירי, מבוססים כל אחד על אמרה של מפליל אחר (פרט שני על אמרתו של ריאד מרשוד, פרטים רביעי וחמישי על אמרתו של בלאל זריקי, פרט תשיעי על אמרתו של רביע אבו ליל ופרט עשירי על אמרתו של פראס אבו ריאן). בית משפט קמא העדיף, כאמור, את אמרות המפלילים על פני עדותם בבית המשפט. את התוספת הראייתית מצא בית המשפט במה שנראה לו כשיטת פעולה של המערער, כמי שיצא מספר רב של פעמים לביצוע פיגועי ירי נגד כוחות צה"ל.

מפרט האישום השלישי זוכה המערער לבקשת התביעה, ומפרט האישום השישי זוכה לדעת כל השופטים. על הזיכוי מפרט שישי לא הוגש ערעור ועל כן אין מקום להרחיב בעניין.

באשר לפרטי האישום השביעי והשמיני, נחלקו דעות השופטים. פרטים אלה, הינם כאמור, הפרטים המרכזיים שבכתב האישום, ועוסקים בשני מעשי רצח שיוחסו למערער. פרטים אלה מבוססים שניהם על אמרותיו של בלאל זריקי, שהתקבלו כאמור בהתאם [לסעיף 10א לפקודת הראיות](#).

רוב השופטים סברו כי אף שיש באמרותיו של בלאל זריקי בסיס להרשעת המערער, הרי שלא ניתן לעשות כן בשל העדרה של תוספת ראייתית מסוג חיזוק מוגבר, הנדרשת הן בשל העובדה כי בלאל היה שותף לעבירה והן בשל העובדה כי אמרות אלה התקבלו מכוח [סעיף 10א לפקודת הראיות](#). רוב השופטים סברו כי חיזוק החלק באמרתו של בלאל זריקי המתייחס לחברותו של המערער ושלו בחוליה צבאית של גדודי חללי אלאקצא, אין בה די כדי לספק את הדרישה לחיזוק מוגבר, ועל כן, ובהעדר תוספת ראייתית, זוכה המערער מפרטים אלה.

דעת המיעוט סברה כי החיזוק הנדרש במקרה זה צריך להיות קרוב במהותו לחיזוק "רגיל", לאור מהימנות אמרתו של בלאל זריקי. לדעת שופט המיעוט, חברותם המשותפת של זריקי של והמערער באותה חוליה – עליה אין מחלוקת ממשית בהתאם לראיות הקיימות – מהווה תוספת ראייתית מספקת. כן נאמר כי הודאתו של המערער כי נקט באלימות כלפי מי שנחשד בעיניו ובעיני הרש"פ כחשוד בשיתוף פעולה ובעבירות אחרות, מהווה אף היא תוספת ראייתית לרצח משתפי

פעולה, כמו גם השתתפותו באירועי ירי שונים. כן צוינו שקריו של המערער בבית המשפט כתוספת ראייתית במקרה זה.

כאמור, ברוב דעות, זוכה המערער מפרטי האישום השביעי והשמיני.

טענות הצדדים

שני הצדדים לא השלימו עם הכרעת הדין והונחו לפנינו ערעורים הן מצד התביעה והן מצד ההגנה. ההגנה מערערת על הרשעתו של המערער, ואילו התביעה מערערת על זיכוי מהפרטים השביעי והשמיני.

ערעור התביעה מכוון בעיקרו לקביעה כי לא קיימת תוספת ראייתית מספקת לאמרותיו של בלאל זריקי. התביעה מבקשת למעשה, כי נאמץ את דעת המיעוט בבית משפט קמא, ונקבע כי במקרה זה, מאחר והדרישה הינה לתוספת ראייתית מסוג חיזוק מוגבר, די בראיות הקיימות כדי לבסס את הרשעתו של המערער. התביעה ציינה כי פעילותו של המערער הינה אגב מסכת עובדתית שעניינה חברות ופעילות בחוליה של גדודי חללי אל אקצא, שכללה פיגועים שונים, ועל כן אין צורך להוכיח כי קיימת תוספת ראייתית לכל אחד מפרטי האישום, אלא די בחיזוק לאחד מפרטי האישום, כדי לשמש תוספת לכל המסכת המיוחסת למערער.

התביעה טענה לחילופין, כי גם ובמידה יידחה ערעורה על הכרעת הדין, ראוי להחמיר בעונשו של המערער, שהורשע בשורה ארוכה של עבירות אלימות נגד כוחות צה"ל.

ערעור ההגנה מכוון אף הוא נגד הכרעת הדין כמו גם גזר הדין של בית משפט קמא.

ההגנה טענה כי ההסתמכות על אמרותיהם של בלאל זריקי ורביע אבו ליל לצורך הקביעה כי המערער היה חבר בגדודי חללי אלאקצא הינה בעייתית, מאחר והמדובר באמרות כלליות, שאינן תואמות אחת את השנייה בפרטים מהותיים, ועל כן לא ניתן לבסס עליהן הרשעה.

באשר לאישומים שעניינם פיגועי הירי השונים, נטען כי המדובר בהרשעה המבוססת על אמרה אחת ויחידה בכל אחד מהמקרים, ללא חיזוק ראייתי מוגבר הנדרש במקרה זה, ומתוך הסתמכות על "שיטת פעולה" שאינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה באשר לקיומם של "מעשים דומים" או "עדות שיטה" המהווים כשלעצמם חיזוק ראייתי. הסנגוריה ציינה כי לא ניתן להצביע במקרה זה על מאפיינים ייחודיים של המעשים מהם ניתן ללמוד על שיטת פעולה מיוחדת ואופיינית הקושרת עבריינים מסויים לזירת העבירה. נטען כי המדובר באירועים ללא מאפיינים מיוחדים כלשהם, ועל כן אין בהפללה על אירוע אחד של ירי לעבר חיילי צה"ל, כדי להוות חיזוק לאירוע נפרד אחר ובלתי קשור, שגם הוא עניינו ירי לעבר חיילי צה"ל.

עוד נטען על ידי ההגנה כי אופי הראיות במקרה זה מצדיק החמרה בדרישה הראייתית לתוספת, ולא רק שאין מקום להסתפק בחיזוק מוגבר, שגם הוא אינו בנמצא, אלא יש לדרוש תוספת ראייתית מסבכת מסוג סיוע.

בהתייחס באופן ספציפי לכל אחד מפרטי האישום, נטען כי כל אחת מהאמרות הינה כללית, לא מפורטת, במקרים רבים אינה קוהרנטית ומהווה מעין רשימת מכולת שמשקלה נמוך. עוד נטען כי חוקרי המשטרה לא טרחו לחקור מעורבים נוספים הזכרים באירועים אלה שחלקם לכל הפחות היה עצור אף הוא, וניתן היה לחקור אותם ללא קושי על אותם האירועים.

לחילופין ביקשה ההגנה כי נקל בעונשו של המערער. נטען כי יש לגזור את עונשו של המערער מרמת הענישה שנקבעה בעניינו של רביע אבו ליל, שנשפט הן על מעשים שביצע עם המערער והן בגין מעשים חמורים ונוספים, להם לא היה שותף המערער, לארבע עשרה שנות מאסר בפועל. נטען כי ההבדל בין השניים מצדיק הקלה משמעותית הרבה יותר מאשר הפער המצומצם אותו קבע בית משפט קמא בגזר דינו.

ערעור ההגנה על הכרעת הדין

ראשית, נקדים ונאמר כי נקודת המוצא לדיונו היא המצוי באמרות המפלילים. אין כל מקום להתערבותנו, ואף לא נדרשה כזו על ידי מי מהצדדים, באשר לממצאי מהימנות שנקבעו בבית משפט קמא, הן באשר לעדי התביעה והן באשר לעדותו של המערער עצמו במסגרת פרשת ההגנה. אמנם, ההגנה ניסתה לטעון כי מנוסח הזכ"דים של השב"כ שנרשמו אגב החקירה של מרבית העדים, ניתן לראות כי המדובר בחקירה מגמתית, שהובילה את העדים להפליל את המערער, אולם לא מצאנו בטענה זו כל ממש. לפיכך, נקודת המוצא לדיון הינה כי אין לקבל את הכחשות העדים בבית המשפט, ויש לבחון את אמינות ומהימנות האמרות המשטריות, על מנת לבסס את הרשעת המערער במיחוס לו.

לזו המחלוקת נעוץ בשתי שאלות מרכזיות:

האחת, מהו אופיה של התוספת הראייתית הנדרשת לגבי כל אחד מפרטי האישום.

השניה, האם התמלאו הדרישות של התוספת הראייתית הנדרשת, ביחס לכל אחד מהאישומים. ודוק: למעט פרט האישום הראשון, יתר פרטי האישום בהם הורשע המערער מבוססים על הפללה אחת ויחידה, וזוהי נקודת המוצא של בית משפט קמא. על כן, נדרש הדיון בשאלה האם לאותה הפללה בודדה ישנו חיזוק ראייתי מתאים המאפשר הרשעה באותה עבירה.

מהי התוספת הראייתית הנדרשת במקרה שלפנינו

הכלל הוא כי אמרת עד שהתקבלה בהתאם ל**סעיף 10א** דורשת תוספת ראייתית מסוג חיזוק. אמרת עד שהיה גם שותף לעבירה ושהתקבלה בהתאם ל**סעיף 10א**, דורשת חיזוק מוגבר. מקור הדרישה נובע מהעובדה כי דרישת החיזוק מתקבלת משני מקורות שונים – **סעיף 10א** ו**סעיף 54א** ל**פקודת הראיות**.

וכפי שהדברים נוסחו בע"פ 442/85 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4), 748, עמ' 754-755:

"כאשר קובע המחוקק, כי אין לבסס מימצאים על עדותו של שותף לעבירה מבלי שיימצא לה חיזוק, וכאשר דורש החוק גם דבר לחיזוקה של הודעת עד במשטרה, אשר העד מתכחש לה בבית המשפט, הרי מתבקשת המסקנה, על פי ההגיון והשכל הישר, כי כאשר נתקלים אנו בעד שהינו גם שותף לעבירה וגם מתכחש להודעתו בחקירה, הרי טעונה גירסתו המפלילה חיזוק בעל משקל רציני במיוחד"

יש לומר כי בית משפט קמא בחן את האישומים נגד המערער מתוך ראייה כי החיזוק הנדרש הינו, כאמור, "חיזוק מוגבר".

בטרם נדון בשאלות אלה מן הראוי להתייחס לפרט האישום הראשון, לגביו אין למעשה כל קושי ראייתי. פרט האישום הראשון מבוסס היטב בחומר הראיות, וההרשעה בו נובעת מהפללותיהם של מספר עדים. הן רביע אבו ליל והן בלאל זריקי מפלילים את המערער כמי שהיה יחד עמם בחוליה של גדודי חללי אלאקצא, תחת אחריותו של חמודה שתיו. גם העד יוסף סאחלי מסר באמרתו כי הצטרף לחוליה של חמודה שתיו וכי המערער היה חבר באותה חוליה. גם העד אנס חשאש מסר כי המערער היה חבר באותה חוליה. המדובר בארבע הפללות שונות, ממקורות שונים באותו עניין ממש השנוי במחלוקת, ועל כן האמרות של העדים מחזקות זו את זו ומצליבות זו את זו. אמרות אלה מהוות לא רק חיזוק זו לזו, אלא עומדות גם בדרישות המבחנים המחמירים של תוספת מסוג "סיוע", ועל כן הרשעתו של המערער בעבירה זו בדין יסודה.

בנוסף, ההצלבה בין אמרות העדים בסוגיה זו של חברות במסגרת חוליה צבאית של גדודי חללי אלאקצא, מהווה חיזוק משמעותי באשר לדברים אחרים המופיעים באותן אמרות.

כאמור, גם בית משפט קמא יצא מנקודת מוצא כי החיזוק הנדרש הוא חיזוק מוגבר. דא עקא, כי החיזוק שנמצא לפרטי האישום, למעט פרט האישום הראשון, היה הסתמכות על מעין "עדות שיטה". לטעמו של בית משפט קמא, עצם היציאה לירי לעבר כוחות צה"ל, מהווה שיטה, המצדיקה ראייה של אירועי ירי שונים עליהם מדברים עדים שונים, כחיזוק האחד לשני. וכך נוסחו הדברים בהכרעת הדין של הערכאה הראשונה ביחס לתוספת הראייתית באשר לפרט האישום השני:

"הגם שאין מדובר באותם מקרי ירי, הרי שהשתתפותו העקבית של הנאשם בפעילות מסוג זה, של ירי לעבר חיילי צה"ל מצביעה על שיטת פעולה ומהווה חיזוק מוגבר להודעת החוץ של ריאד מרשוד בנוגע לפרט האישום השני ועל כן יש להרשיע את הנאשם בפרט אישום זה"

בכך שגה בית משפט קמא, שכן בנסיבות התיק שלפנינו לא הוכחה בשום מקרה "שיטת פעולה". על מהותה של עדות שיטה ניתן ללמוד מע"פ 411/04 טטרו נ' מדינת ישראל. [פורסם בנבו] תק-על 2006(1), 231, עמ' 236, שם נקבע כדלקמן:

"עדות שיטה"

13. הכלל הרחב הוא שאין התביעה רשאית להציג בפני בית המשפט, בשלב בירור אשמתו של הנאשם, ראיה הנוגעת להתנהגותו של הנאשם בהזדמנויות אחרות המצביעה על אופיו הרע או על נטייתו המיוחדת לבצע את העבירה שבה הוא מואשם. חריג לכלל זה מתקיים כאשר הראיה הנוגעת להתנהגותו השלילית של הנאשם בהזדמנויות אחרות נדרשת כדי להוכיח שיטה מיוחדת שנקט הנאשם בביצוע המעשים האחרים, המאפיינת בסממניה אף את אופן ביצועו של המעשה הנוכחי ....

... פסיקתנו נסמכה על ההתפתחות שהייתה לכלל האמור במשפט האמריקאי, תוך הבחנה בין "עדות שיטה", שהיא ראיה נסיבתית לביצוע העבירה, לבין "עדות בדבר מעשים דומים" שנועדה להוכיח "מחשבה פלילית" להבדיל ממעשה אקראי. ההבחנה בין שני המושגים הללו, הקרובים באופיים, נעוצה בתכלית השונה אשר לשמה נדרשת הראיה. "עדות על מעשים דומים" מכוונת לתקוף טענה אפשרית של הנאשם בדבר העדר כוונה פלילית, כאשר ביצוע המעשה אינו שנוי במחלוקת. לעומת זאת, "עדות שיטה" משמשת להוכחת עצם ביצועו של מעשה העבירה על ידי הנאשם. בהתאם לאמור, רשאי בית המשפט לקבוע מסקנות על יסוד "עדות שיטה", אם שוכנע כי ייחודו של אופן ביצוע המעשה העבריני מלמד על עצם ביצוע העבירה או על זהות מבצעה. כמובן, שלשם קביעת מסקנה מ"עדות שיטה" דרושה הצטברות תכונות דומות ברמה גבוהה ביותר ...

... בספרות ובפסיקה הודגש עוד, כי במקרים בהם עדות השיטה משמשת עדות יחידה להוכחת זהות העבריין או לעצם ביצועה של עבירה, עליה להיות חזקה במיוחד ולהצביע על מידה גבוהה ביותר של דמיון" (ההדגשה שלי – צ.ל.).

כאשר עניין לנו בעדות שיטה, על הראיות להצביע על שיטת פעולה בעלת מאפיינים זהים או לכל הפחות דומים. במציאות הקיימת באזור, לא ניתן לומר כי עצם היציאה עם אחרים לביצוע ירי לעבר כוחות צה"ל מהווה שיטת פעולה. אין במעשים המיוחדים למערער שום מאפיין ייחודי. אין מדובר בנשק מיוחד, ואין המדובר בשיטת פעולה טקטית מיוחדת. מהעדויות של העדים לא ניתן להסיק על קיומה של שיטה כלשהי. לפיכך, אין לנו עניין בשיטת פעולה, ואין באמרות של עד אחד על ביצוע ירי, כדי להוות חיזוק לאמרות של עד אחר, על ביצוע ירי בהזדמנות אחרת.

למרות מסקנתנו זו, אין פירושו של דבר כי יש לזכות את המערער מיד מכל האישומים הללו. עדיין יש לבחון את חומר הראיות ולראות האם בצד הראיה המרכזית – האמרה המפלילה של אחד העדים – ישנה ראית חיזוק אחרת.

פרט האישום השני מבוסס על אמרתו של ריאד מרשוד. דא עקא, כי לאמרה זה אין כל חיזוק. לא הוצג כל בסיס ראיתי המהווה חיזוק לאותן אמרות בהן מפליל העד את המערער. כאמור, אין לנו במקרה זה עדות שיטה, ואין בכך כדי לשמש חיזוק, לא כל שכן חיזוק מוגבר. לפיכך, ומאחר ולא

קיים חיזוק לאמרות של ריאד מרשוד, אין מנוס מלזכות את המערער מהמיוחס לו בפרט האישום השני.

הפרטים הרביעי והחמישי מבוססים על אמרתו של בלאל זריקי. אירועי הירי הספציפיים הללו אינם נתמכים ישירות בעדויות אחרות. יחד עם זאת, אמרתו של בלאל זריקי מוצלבת בכל האמור בחברותו בחוליה הצבאית הן של בלאל עצמו והן של המערער. החיזוק לה זוכה אמרתו של בלאל זריקי בכל הנוגע לחוליה הצבאית בה היה מעורב (חיזוק הקיים ממספר אמרות אחרות – של רביע אבו ליל, יוסף סאחלי ואנס חשאש) הינו חיזוק משמעותי ומוגבר – הוא נוגע לחברותו של המערער בחוליה צבאית. פעילות אינהרנטית לחוליה צבאית כזו הינה ביצוע ירי לעבר כוחות צה"ל, בדומה למתואר על ידי בלאל זריקי. המדובר בפעילות שהינה פועל יוצא מעצם החברות בחוליה הצבאית ונוגעת לעניין מהותי ומשמעותי במסכת העובדתית הרלוונטית בענייננו. לפיכך, הצלבה לאמרתו של בלאל זריקי בנוגע לחברות בחוליה הצבאית, יכולה לשמש חיזוק מוגבר לצורך ביצוע עבירות הירי עליהן פירט בלאל זריקי. אשר על כן, ומכיוון שקיימת תוספת ראייתית מסוג חיזוק מוגבר לאמרות אלה, יש בסיס איתן להרשעתו של המערער גם בפרטי האישום הרביעי והחמישי. אשר על כן יש לאשר את הרשעתו של המערער באישומים אלה, אם כי כאמור לא בהסתמך על התוספת הראייתית עליה התבסס בית משפט קמא.

נעבור לפרטי האישום התשיעי והעשירי. שני פרטים אלה מבוססים על פניו כל אחד על אמרה של עד מפליל אחר - פרט אישום תשיעי מבוסס על פניו על אמרתו של רביע אבו ליל, ואילו פרט אישום עשירי מבוסס על אמרתו של פראס ריאן. עם זאת, עיון בתיאור הדברים על ידי פראס ריאן ורביע אבו ליל מלמדים לדעתי כי כלל אין המדובר בשני אישומים נפרדים. פראס ריאן מדבר על תקופה החל מראשית שנת 2006 ואילו רביע אבו ליל מדבר על תקופה שהחלה כשנתיים וחצי לפני מעצרו (מחצית 2007) ועד סמוך למעצרו. המדובר בתקופות שניתן לומר כי הן חופפות למדי. יתר על כן, גם המעורבים בהם מדובר הינם אותם המעורבים. פראס ריאן מזכיר את המערער, אך גם את רביע אבו ליל ואת חברי חולייתו של עלאא סנאכרה. רביע אבו ליל מזכיר שמית קבוצה גדולה של אנשים, ובהם המערער, פראס ריאן, עלאא סנאכרה ושמות נוספים אשר פראס ריאן מסר כי הם מהווים חלק מחולייתו של עלאא סנאכרה. גם מטרת הפעילות הינה זהה – ירי לעבר כוחות צה"ל שנכנסו למ.פ. בלאטה. בפרט התשיעי המדובר על חמש הזדמנויות, ואילו בפרט העשירי המדובר על תדירות של פעמיים בחודש במהלך אותה תקופה.

אינני סבור כי המדובר באירועים שונים וגם הגיונם של דברים מצדיק את ההנחה כי פראס ריאן ורביע אבו ליל מדברים על אותם האירועים (וכאמור הם גם מזכירים אחד את השני כמי שנטלו חלק באותן הפעילויות). הזהות בתקופה, בחברי החוליה, ובמטרת הפעילות מביאים למסקנה כי המדובר בפרטי אישום החופפים זה את זה. המדובר בפעילות של החוליה, שהתכנסה מן הסתם כל פעם באופן חלקי זה או אחר על מנת לבצע את הירי בו מדובר. סביר כי בהיקף כזה של אנשים, לא כולם נטלו חלק בכל האירועים. עם זאת, ברור כי המערער נטל חלק במספר הזדמנויות לא מבוטל ומשמעותי לאורך התקופה.

אשר על כן, יש להתייחס לפרט האישום התשיעי כנבלע בפרט האישום העשירי ומהווה חלק ממנו. אמור מעתה – האירועים המפורטים בפרט האישום התשיעי ואלה המפורטים בפרט האישום העשירי הם אותם האירועים (אם כי בפרט האישום העשירי המדובר ביותר אירועים, ועל כן יש לומר כי הפרט התשיעי נבלע בעשירי).

מכיוון שכך, אין מקום לשני פרטי אישום נפרדים על אותם האירועים, ויש לראותם כפרט אישום אחד. לפרט זה יש למעשה הצלבה ברורה וישירה בשתי עדויות שונות – הן זו של פראס ריאן והן זו של רביע אבו ליל. אמרותיהם מהוות סיוע זו לזו, שכן בשתיהן מדובר בהפלה המתייחסת ישירות לעניין השנוי במחלוקת ומסבכת את המערער באותן העבירות. על כן הרשעתו בפרט האישום העשירי בדין יסודה, גם אם לא מהטעמים שפורטו בהכרעת הדין של בית משפט קמא.

לפיכך, יש לקבל את ערעור ההגנה בנוגע לפרט התשיעי, במובן זה שיש לבטלו כי המדובר בכפל אישומים ומכיוון שפרט זה נבלע בפרט האישום העשירי. עם זאת, יש בסיס איתן להרשעתו של המערער בפרט האישום העשירי.

לפיכך, יש לדחות את ערעור ההגנה באשר להרשעתו של המערער בפרטי האישום הראשון, הרביעי, החמישי והעשירי. יש לקבל את ערעור ההגנה באשר לפרט האישום השני, ובאשר לפרט האישום התשיעי, שכן הפרט התשיעי אינו נפרד מהפרט העשירי אלא הוא נבלע בו. לפיכך יש לבטל את פרט האישום התשיעי ולהותיר את ההרשעה בפרט האישום העשירי.

ערעור התביעה על הכרעת הדין

ערעור התביעה התמקד כאמור בפרטי האישום השביעי והשמיני שעניינם הרצח. אישום זה מבוסס אך ורק על עדותו של בלאל זריקי.

התביעה טענה כי בית משפט קמא קבע כי בכל הנוגע לעדותו של בלאל זריקי יש צורך בתוספת ראייתית מסוג חיזוק מוגבר – היינו תוספת שאינה מסבכת את המערער באופן ישיר בביצוע העבירה, אלא כזו המאמתת את אמרתו של בלאל זריקי בלבד. לטענת התביעה, לאמרתו של בלאל זריקי נמצאה תוספת ראייתית משמעותית כאמור לעיל בדיון בפרטי האישום הרביעי והחמישי, ועל כן לא היתה הצדקה לזכות את המערער מהאישום ברצח, והיה מקום לאמץ את דעת שופט המיעוט בסוגיה זו.

אקדים ואומר כי החלטתי לדחות את ערעור התביעה, אך לא מהנימוקים המפורטים בבית משפט קמא. בית משפט קמא קבע כי נדרש במקרה זה חיזוק מוגבר, אותו לא מצא. דא עקא, כי חיזוק מוגבר לאמרתו של בלאל זריקי קיים, כפי שהראינו לעיל בעת הדיון לגבי פרטי האישום הרביעי והחמישי.

עם זאת, סברתי כי במקרה זה אין די בתוספת ראייתית מסוג חיזוק מוגבר, אלא יש לדרוש תוספת ראייתית מסבכת, וזו אינה קיימת במקרה זה. אנמק את עמדתי.

בע' 1543/11 **התביעה הצבאית נ' רביע אבו ליל** [פורסם בנבו] ציינתי את הדברים הבאים היפים לענייננו :

"הדרישה לחיזוק מוגבר הינה דרישת מינימום אולם אינה דרישת מקסימום. רשאי בית המשפט לקבוע כי כאשר הראיה המרכזית הינה בעלת משקל חסר, תידרש תוספת ראייתית משמעותית יותר עד כדי דרישה של תוספת ראייתית מסבכת מסוג סיוע"

דרישת הדין לחיזוק מוגבר מהווה סף תחתון שאין לרדת ממנו, בהנחה כי המשקל של הראייה הדרושה חיזוק מוגבר הינו משקל מלא. אולם במקרים בהם משקלה של הראיה אינו מלא, ייתכן ותידרש החמרה בתוספת הראייתית עד כדי תוספת ראייתית מסבכת (ראו [ע"פ 5002/09 מדינת ישראל נ' ז'אנו](#), [פורסם בנבו], 2.12.10; [ע"פ 8319/05 שלאעטה נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו], 20.7.09).

העדות בה מדובר הינה עדות יחידה. התיאור של בלאל זריקי מתחיל בכך ששני הקורבנות המתוארים בפרטי האישום השביעי והשמיני נחקרו בביטחון המסכל הפלסטיני, והודו בשיתוף פעולה עם ישראל. הוא הגיע למקום בהזמנת רביע אבו ליל, ראה שם שבעה מחבריו, והם ירו בקורבנם שהיה מכוסה ראש ככיתת יורים. כך גם באשר לארוע השני, אם כי באותו מקרה נטלו חלק 12 אנשים בירי.

אין לנו שום אישור או תימוכין לאותו אירוע מגורם אחר. מעורבים אחרים שנטען כי נטלו חלק באותו רצח אינם בחיים, או שהכחישו את המיוחס להם על ידי בלאל זריקי באופן מוחלט. ודוק: רביע אבו ליל המוזכר על ידי בלאל זריקי כמי שהזמין אותו לאירוע, הכחיש את המיוחס לו, אף שהודה בביצוע פעילות צבאית אחרת (זו שפורטה בפרט האישום העשירי ועצם החברות בחוליה של גדודי חללי אלאקצא יחד עם המערער). לא למותר לציין כי אין כל עדות של עד ראייה או של גורם אחר באשר להתרחשותו של הרצח מלבד אותה עדות של בלאל זריקי. השמות המוזכרים הינם בבחינת רשימה שמית ארוכה למדי. אמנם, בשיטתנו אין צורך בהוכחת הקורפוס דליקטי, אולם "קיומו של ספק בדבר עצם ביצוע העבירה עשוי להוביל לדרישת 'דבר מה' נוסף מוגבר במשקלו ([ע"פ 6613/09 סמירק נ' מדינת ישראל](#), פ"ד נו(3) 529, בעמ' 559). במקרה זה, נראה כי ספק זה משתרע גם על השתתפותו של המערער באירוע, גם אם זה התרחש (והשוו עניין **שלאעטה**, לעיל)

בנוסף, לא ניתן לומר כי המדובר במסכת עובדתית הדומה לעבירות האחרות שתוארו באמרתו של בלאל זריקי. פעילות במסגרת חוליה צבאית אינה הופכת אוטומטית את המצטרפים אליה למי שבכל עת מוכנים לשמש ככיתת יורים לחשודים בשיתוף פעולה עם ישראל. אכן, ייתכנו מקרים בהם החוליה הצבאית הוקמה במטרה לפגוע במשתפי פעולה, ואז מתבקשת מסקנה שונה, אולם במקרה זה, כלל לא ברור האם הפעילות הזו הייתה במסגרת החוליה הצבאית בה היו, או במסגרת פעילות של הביטחון המסכל הפלסטיני.

כפי שעלה בענייניו של רביע אבו ליל, מסתבר כי גם גורמי התביעה סברו כי קיימת בעיה בעדותו של בלאל, כפי שנרשם בעניין **אבו ליל** לעיל:

"יתרה מזו, דומה כי גם התביעה מצאה את אמרותיו של בלאל זריקי כבעייתיות וככאלה שאינן מספקות לבדן לצורך ביסוס הרשעה כאשר היא עצמה בחרה למחוק מכתב האישום של בלאל זריקי עצמו את אחד ממעשי הרצח – שבהודעת הערעור שלפנינו נטען כי הוא מהווה מסכת אחת עם הרצח השני"

עניין לנו בהצטברות של מספר נסיבות, המצדיקות במקרה זה, נקיטת אמת מידה מחמירה מבחינה ראייתית. ראשית, עניין לנו בעדות יחידה, שכשלעצמה נדרשת לה תוספת ראייתית מוגברת בשל קבלתה הן בהתאם [לסעיף 10א לפקודת הראיות](#) והן בהתאם [לסעיף 54א](#) לפקודת הראיות. שנית, האירוע בו מדובר שנוי במחלוקת, ואין לו כל תימוכין חיצוניים. שלישית, אחרים המוזכרים ביחס לאותו אירוע ממש הכחישו את המיוחס להם אף שהודו בעניינים אחרים, ולא נעשה ניסיון משמעותי מצד גורמי החקירה על מנת לבסס או להפריך את הגרסה המפליגה, למרות שהמדובר בגרסה יחידה. רביעית, ספק אם עניינים נוספים המוזכרים באמרתו של בלאל זריקי מהווים חלק מאותה מסכת עובדתית, וייתכן כי אותה "הוצאה להורג" המתוארת באמרתו של בלאל זריקי אינה קשורה לפעילות במסגרת אותה חוליה צבאית. הפרטים הלא רבים הקיימים באמרה בהקשר זה, ודאי אינם תורמים לצורך גיבוש מסקנה מרשיעה מעל לכל ספק סביר לחובת המערער.

לפיכך, נדמה כי נדרש במקרה זה תוספת מסבכת באופיה, בהתאם לאמת המידה שנקבעה בעניין **שלאעטה**. תוספת מסבכת זו צריכה להתייחס למעורבותו של המערער באירועי הרצח הנתענים. תוספת מסבכת כזו אינה בנמצא, ומכאן כי אין מקום להרשעתו של המערער. ויודגש, זיכויו של המערער מעבירות הרצח הינו מחמת הספק בלבד.

לאור האמור לעיל, יש לדחות את ערעור התביעה על הכרעת הדין.

הערעורים על גזר הדין

בפרשייה זו נקבעה אמת מידה עונשית ביחס לשותפו של המערער, רביע אבו ליל, שנשפט ל-14 שנות מאסר בפועל. בית משפט קמא קבע כי יש להקל במעט בעונשו של המערער ביחס לזה של רביע אבו ליל, והעמיד את עונשו על 13 שנות מאסר בפועל.

לנוכח מסקנתו בדבר קבלת ערעור הסנגוריה באשר לפרטי האישום השני והתשיעי, נדמה כי ראוי יהיה להפחית במידת מה מהעונש שנגזר על המערער. אכן, העבירות בהן הורשע הינן חמורות, ומלמדות על מסכת ארוכה של פעילות חמורה נגד כוחות צה"ל וביטחון האזור. עם זאת, משההרשעה בעניינו צומצמה כאמור לעיל, הרי שהפער העונשי בינו לבין רביע אבו ליל ראוי כי יהיה משמעותי יותר.

אשר על כן אציע לחבריי להעמיד את עונשו של המערער על 11 שנות מאסר בפועל, ולהותיר את העונש המותנה שנקבע בערכאה הראשונה על כנו.

האב"ד אל"ם יצחק מינא:

אני מסכים.

השופט אל"ם איתן הברמן:

אני מסכים.

הוחלט כאמור, בפסק דינו של השופט סא"ל צ' לקח.

ניתן והודע היום, 3 בספטמבר 2012, ט"ז באלול התשע"ב, בנוכחות המערער, ב"כ המערער והתוב"ץ.

(-)

(-)

(-)

שופט

אב"ד

שופט

איתן הברמן 54678313-2125/11

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן